

Giới thiệu Chúng Ta Là Chị Em

Thể loại: giả incest, H, nhẹ nhàng, không có nam nữ phụ trong truyền thuyết

Số chương: 11 chương

Editor: Dâu Tây Nhỏ

Họ là chị em, nhưng tình yêu trong họ dâng trào mãnh liệt... Liệu rốt cuộc có lối thoát nào cho cả hai?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Chị Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Ánh trăng sáng vắng vặc xuyên qua ô cửa chớp, chiếu rọi hai cô thân thể cao thấp di động trên chiếc giường lớn đầy hỗn độn.

Thân thể tinh tế trắng nõn của cô phủ lấy một tầng hồng ngân đáng sợ, máu út đọng nhìn đến ghê người. Áp phía trên điều khiển toàn bộ thế cục là một người đàn ông có khuôn mặt tuấn tú, vẻ mặt đầy lạnh lùng.

Hai tay của hắn dùng lực kéo mở hai chân thon dài của cô gái ra, đặt lên vai chính mình. Phần eo dùng sức, trước sau trừu sáp, cuồng dã ra vào nơi hoa huyết non mịn của cô gái. Cô gái ở nằm phía dưới thân hắn bất lực khóc, không chỉ bởi vì vui sướng mà còn bởi vì đau đớn.

“A... Van cầu em, không cần phải như vậy...”

Nước mắt của cô gái dưới ánh trăng càng trở lên trong suốt, xinh đẹp. Người đàn ông lại làm như không thấy, chỉ lộ ra nụ cười tàn nhẫn, mà nụ cười này thế nhưng lại thập phần thích hợp trên khuôn mặt lạnh lùng kia. Hắn là ác ma. Hoàn toàn không để ý tới người con gái dưới thân bị thống cầu xin, chỉ biết làm theo dục vọng của chính mình dùng sức ra vào thân thể cô.

Cô gái bởi vì dục vọng trong cơ thể không ngừng thiêu đốt, lý trí dần dần đám chìm trong bể tình, chỉ có thể tùy ý thân thể hùa theo sự ra vào của người đàn ông kia. Cánh tay phấn nộn ôm lấy cô người đàn ông. Sợ hãi mình sẽ như vậy đạt tới cao trào, sẽ đánh mất đi bản thân.

Người đàn ông đột nhiên đem vật nam tính rút ra khỏi cơ thể cô gái. Cô gái cảm thấy hạ thân có chút trống rỗng, ánh mắt mông lung ngập nước nhìn hắn.

Người đàn ông khẽ cười “Thật là một dâm phụ, vừa mới đi ra liền chịu không nổi?”

Ngữ khí hèn mọn sắc bén khiến cho toàn thân cô gái run rẩy, nước mắt không ngừng chảy ra.

“Hy vọng tôi thỏa mãn cô sao?”

Người đàn ông đầy ác ý dùng ngón tay vuốt ve xung quanh hoa huyết, khiến cho cô chìm đám trong tình dục nhưng lại không chiếm được thỏa mãn.

“A... Không cần... Van cầu em đừng như vậy...”

Giương mặt cô chĩa đựng sự đau thương nhẹ nhàng hồn. Biểu tình kia, đi kèm đậm đáng yêu vô cùng. Không biết vì cái gì, người đàn ông lại đột nhiên tức giận

“Cô chính là dùng loại biểu tình như vậy để đi quyến rũ đàn ông khác sao?”

Nói xong, hắn đột nhiên đem thân thể phía dưới của cô gái kéo lại gần, sau đó hung tợn đè chặt thắt lưng tinh tế thắt của cô. Không đợi cô gái phản ứng, trực tiếp dùng nam cương xỏ xuyên qua thân thể cô

“A ! ! !”

Chỉ có thể cảm giác được sự đau đớn mãnh liệt từ hạ thân truyền tới. Cô gái không ngừng thét chói tai. Cô không biết mình còn có thể chống đỡ được sự tra tấn này bao lâu. Người đàn ông kia lại vĩnh viễn không cảm thấy mệt mỏi, tham lam hưởng thụ thân thể non mềm của cô

“A” Người đàn ông phát ra tiếng rên rỉ “Em thật sự là khiến cho tôi mất hồn, thật chặt.”

Hắn ngọt ngào hôn cô gái nhỏ dưới thân, vong tình trừu cắn tại hạ thân của cô gái.

“Ha... Cầu... . Cầu em, không thể như vậy...” Cô gái khóc tới hoa lá đái vũ, thanh thanh cầu xin người đàn ông

“Vì cái gì lại không thể như vậy, em là của tôi, vĩnh viễn chỉ có thể là của tôi!”

Người đàn ông có chút phẫn nộ, dường như đang trừng phạt, cuối cùng một cái tiến lên càng thêm hung mãnh hướng lên trên đỉnh, khiến cho cô gái liên tục thét chói tai.

Đột nhiên, hai mắt cô gái mở to, vạn phần hoảng sợ xoay người muốn bỏ chạy

“Không được! Không thể tiến vào... Không thể...”

Tiếng rên rỉ đứt quãng của cô gái phát ra vạn phần mê người. Người đàn ông nắm chặt lấy bộ ngực đầy đà của cô, dùng sức đẩy thắt lưng. Tại nơi cuối cùng bắn ra dòng nước âm.

Mà cô gái trước khi hôn mê có nói một câu, đó là

“Chúng ta... Là chị em.”

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Chị Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 2

“Thùa Vũ, chúng ta không ở nhà con phải chăm sóc chị gái cho tốt, tuy rằng con là em trai, nhưng con lại là đàn ông trong nhà.”

Thân là cha, Triệu Thùa Thiên hy vọng khi mình xuất ngoại, chị em hai người có thể hài hòa chung sống với nhau. Tuy rằng Tuyết Nhu là chị, nhưng là dù sao cũng vẫn là một đứa nhỏ, rất nhiều nơi, vẫn phải để em trai đi chiếu cố. Huống chi, em trai lại so với chị gái thành thực nhiều.

Bởi vì là con duy nhất trong nhà, cho nên Triệu Thùa Thiên tự hào rất coi trọng hắn, hy vọng đem sản nghiệp của chính mình toàn bộ giao cho hắn. Mà Thùa Vũ cũng khiến cho ông rất vừa lòng, việc kinh doanh thời điểm để cho hắn làm công tác thuận buồm xuôi gió. Nếu không hôm nay ông cũng không quyết định ra nước ngoài sinh sống một thời gian, cũng sẽ không vội vàng đem sản nghiệp giao cho Thùa Vũ, quan điểm của ông vẫn hy vọng đứa nhỏ có thể học hỏi thêm rồi mới tiếp nhận.

“Ba, người đi vui vẻ, đồ vật đều mang theo hết sao?” Tuyết Nhu nhẹ giọng hỏi “Sang bên kia ba nhớ phải gọi điện thoại về.”

“Được được, ba dàn xếp ổn thỏa liền gọi điện thoại về cho các con. Con cũng đừng nghĩ nhiều “Triệu Thùa Thiên nắm chặt tay con gái an tâm nói.

“Ba, thời gian không còn sớm, con đưa người đi”

Phía sau Triệu Thùa Vũ đột nhiên mở miệng. Hắn xách hành lý lên, lôi kéo cha đi ra ngoài. Triệu Thùa Thiên cho rằng con trai sợ ông sẽ chậm trễ hành trình, cho nên liền cười tủm tỉm cùng con gái cáo biệt.

“Chị ở nhà chờ, chỗ nào cũng không được đi.”

Thùa Vũ mang theo khẩu khí vuông giả xoay người đối với Tuyết Nhu nói. Nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của Thùa Vũ, Tuyết Nhu cúi đầu không trả lời. Mái tóc dài phiêu dật bay trong gió. Một bộ dáng rất động lòng người.

Hai người vội vã rời đi. Tuyết Nhu đứng ở sau ô cửa sổ gần sát mặt đất nhìn về phía trước. Nhìn xe của cha chậm rãi đi xa. Nhất thời lệ rơi đầy mặt. Cô là vì cha đi xa mà bi thương, nhưng mà, có thể làm cho cô khóc đến bi thương như vậy, kỳ thật là bởi vì em trai mình, cái kia Triệu Thùa Vũ lại đem cô ra đùa bõn.

Suy nghĩ dàn hướng phia ngoài cửa sổ bay đi, đi tới thời điểm lúc cô vừa mới tròn 5 tuổi. Khi đó, thân hình cô rất mảnh khảnh, mang theo một bộ dạng suy yếu, người nhà đều rất lo lắng. Mà sự tình khi còn bé, cô cũng không nhớ rõ cho lắm. Nhưng mà cô lại nhớ rất rõ ràng một việc, ngày đó cha mang về nhà một đứa bé trai. Lần đầu tiên cô nhìn thấy ánh mắt của cậu bé liền cảm thấy sợ hãi. Không biết vì cái gì, là bởi vì ánh mắt lạnh lùng đó hay là cảm giác áp bức tản mát ra từ trên người cậu. Nhưng mà cô biết rất rõ, ánh mắt của đứa bé trai kia khi nhìn về phía cô lại tràn ngập bất mãn cùng cừu hận.

Tuổi nhỏ nên Tuyết Nhu cũng không biết là vì cái gì, trong tiềm thức luôn là tránh hắn. Nhưng cô đã sai, là tránh căn bản không thể giải quyết được bất cứ vấn đề gì, coi như cô không muốn gặp mặt hắn, mà hắn lại cuồng bạo khiến cho cô khó có thể chống đỡ.

Tù nhở, Tuyết Nhu đã nhớ rõ, Thùa Vũ sẽ luôn dùng những phương pháp khác nhau để hù dọa cô, áp chế cô. Cô tuy rằng lớn tuổi hơn so với hắn nhưng lại nhát gan sợ phiền phức, căn bản không thể đối phó với hắn.

Tù nhở cô liền nhớ rõ Thùa Vũ như thế nào cầm sâu lông hù dọa cô, như thế nào cầm những cái đĩa điện ảnh khủng bố cho cô xem. Cho dù Tuyết Nhu bị dọa khóc lên, hắn cũng không cho cô đi, ép cô phải tiếp tục xem. Hơn nữa, Tuyết Nhu còn nhớ rất rõ Thùa Vũ đã từng ở trước mặt cô giải phẫu một

con sâu lồng. Đó là lần cô bị dọa cho té xỉu. Nhưng mà sau khi cô tỉnh lại, liền thấy vô luận cha có đánh hắn như thế nào hắn cũng không chịu giải thích biện hộ cho chính mình, qua vài năm hắn vẫn luôn dùng loại ánh mắt oán hận nhìn cô chưa từng thay đổi.

Từ đó về sau, Tuyết Nhu càng thêm sợ hãi hắn hơn. Nhưng, có một lần Thùa Vũ đã khiến cho Tuyết Nhu cảm động. Đó là thời điểm khi cô học trung học, ban học cùng lớp ai cũng biết Thùa Vũ rất yêu thích khi dễ Tuyết Nhu, cho nên, đám con trai thường ô ạt đi theo để cùng phụ khi dễ cô

Có một lần, Tuyết Nhu vừa mới trở lại chỗ ngồi của mình, đang chuẩn bị lấy túi sách ra về, nhưng thời điểm khi cô kéo ra để lén trên bàn học, thế nhưng lại nhìn thấy trong ngăn kéo có rất nhiều súng!

Thú Tuyết Nhu sợ hãi nhất chính là sâu, nhất thời, cô lớn tiếng kêu. Không biết là bởi vì tiếng kêu của cô hay có nguyên nhân gì khác, một con sâu đột nhiên bay lên. Dừng ở trên quần áo của Tuyết Nhu. Lúc ấy cô bị dọa không biết phải làm sao, chỉ biết khóc. Mà lúc này, vừa vặn đúng lúc Thùa Vũ học xong môn thể dục quay lại về lớp thì nhìn thấy một màn này. Hắn từ xa tiến lại, đem con sâu trên người Tuyết Nhu ném đi, một phen đem Tuyết Nhu bảo hộ ở phía sau người, chính mình tùy tiện cầm sách vở đập ba cái liền đem toàn bộ lũ sâu tiêu diệt.

Xoay người, hắn một từ cũng không nói, nhìn Tuyết Nhu bị dọa sợ khóc không thành tiếng, dùng tay áo lau nước mắt cho cô. Tuyết Nhu không thể tin được nhìn Thùa Vũ, trong ánh mắt của hắn vẫn không thay đổi, vẫn là như trước kia không hề sai biệt, nhưng mà, như này đại biểu cho cái gì đây?

Mà Tuyết Nhu nghe nói, Thùa Vũ đem đã những người thả sâu vào trong ngăn kéo của cô, hung hăng đánh cho bọn họ một trận.

Trong nháy mắt, bọn họ đều đã hon 20 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Chị Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Mười mấy năm qua, Tuyết Nhu vẫn luôn bị đe dọa bị áp chế trong cuộc sống sinh hoạt. Thùa Vũ sẽ không để cho cô nói với cha hắn đối xử với cô như thế nào. Trừ bỏ đe dọa, áp chế ở ngoài, mấy năm trước, quan hệ giữa bọn họ trở lên phức tạp hơn. Thùa Vũ trưởng thành, lớn lên thành một thiếu niên anh tuấn, trên mặt hắn không còn nhìn ra sự ngây thơ cùng tính khí trẻ con, mà Tuyết Nhu so với hắn lớn hơn 3 tuổi lại ngoài ý muốn nhìn qua thực đơn thuần.

Có lẽ thời kỳ trưởng thành là một duyên có, thời điểm năm Thùa Vũ 17 tuổi liền thay đổi. Hắn rất ít khi đối với Tuyết Nhu uy hiếp đe dọa, nhưng mà ... Nhưng mà... Nghĩ đến đây, trên mặt Tuyết Nhu liền hiện không được đỏ ửng.

Đúng vậy, thời điểm Thùa Vũ đến cái tuổi kia, bắt đầu đối với cô hữu ý vô ý động tay động chân

“Nghĩ cái gì? Lại một bộ dáng động dục.”

Thanh âm trầm thấp đột nhiên từ phía sau vang lên. Một bàn tay rắn chắc cường mà hữu lực ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của Tuyết Nhu. Tuyết nhu lập tức từ trong suy nghĩ trở về. Ngượng ngùng nói

“Không nghĩ cái gì.”

Thùa Vũ ở phía sau lưng cô cọ xát, hít lấy mùi hương thơm ngát từ mái tóc dài của cô toả ra. Hắn thích loại hương vị này.

“Xoay người lại.”

Hắn thấp giọng mệnh lệnh nói. Tuyết Nhu thuận theo từ từ xoay người lại, hai mắt hơi cụp xuống. Không dám đối diện cùng với ánh mắt của hắn.

Đột nhiên, Thùa Vũ nâng mặt của cô lên, môi mỏng của hắn áp xuống hai cánh môi mềm mại của cô, tùy ý chà đạp. Tuyết Nhu bị hành động đột nhiên của hắn dọa sợ. Tới lúc cô nghĩ muốn phản kháng, miệng đã sớm nói không nên lời. Tuyết Nhu dùng bàn tay nhỏ bé ngăn cản thân hình đang dần áp xuống.

“An... An.”

Miệng phát ra thanh âm ái muội không rõ ràng. Thùa Vũ vung tay lên, dẽ dàng đem hai tay của Tuyết Nhu áp trên đỉnh đầu. Khiến cho lưng cô dính sát vào khung cửa sổ sát mặt đất. Má tay còn lại thì dọc theo thân hình kiều diễm của cô, nhanh chóng đi vào nơi tư mật. Không chút khách khí cởi chiếc váy hoa trên cơ thể cô xuống, ngón tay dọc theo quần lót tà ác vuốt ve đoá hoa non mềm

“A... Đừng như vậy...” Động tác vuốt ve của hắn khiến cho Tuyết Nhu run rẩy rên rỉ.

“Chúng ta, không thể như vậy...Đừng.. A!”

Ngón tay của Thùa Vũ không mang theo chút thương tiếc cảm toàn bộ vào sâu trong nơi tư mật còn chưa kịp ướt át của cô

“Đau... Dừng lại, đừng như vậy...” Tuyết Nhu đau tới chảy nước mắt, mềm mại tựa vào trong ngực Thùa Vũ.

“Về sau ở trước mặt tôi không cho nói chúng ta không thể như vậy, tôi làm việc gì không cần người khác tới dạy.” Thùa Vũ vừa nghe thấy cô nói cái gì có thể hay không thể, nhất thời lừa giận bùng phát.

“Cô là của tôi, tôi mới mặc kệ dừng lại” Thùa Vũ bá đạo tuyên bố. Tựa hồ giống như đang nói với người khác Tuyết Nhu thuộc quyền sở hữu của mình.

“A...Đừng, không phải như vậy...Sẽ đau.”

Thùa Vũ trùa sáp ngón tay rất nhanh khiến cho Tuyết Nhu cảm thấy có chút không thoải mái. Cảm nhận được ở giữ hai chân Tuyết Nhu không ngừng chảy ra dịch thê âm ướt, Thùa Vũ giàn thêm một ngón tay điên cuồng trắc lóng vài cái, mới rút đi ra.

“A...”

Bị tình dục tra tấn Tuyết Nhu xui lơ được Thùa Vũ ôm lấy, đưa vào trong phòng ngủ của mình. Thùa Vũ đặt cô nằm ở trên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bởi vì tình dục mà đỏ bừng, trong cơ thể dục hóa bị khát vọng quyền rũ đứng lên. Hắn nhắm mắt lại, đem cỗ dục hóa bức trở về. Sau đó lạnh lùng đối với Tuyết Nhu nói

“Buổi tối tôi muốn tham dự tiệc rượu, cô cùng đi với tôi.”

Nói xong, hắn nhanh chóng đi ra ngoài, tuyệt không dám nhìn bộ dáng đầy mị hoặc bây giờ của Tuyết Nhu. Tựa hồ lại nghĩ tới điều gì, hắn nói

“Đừng vọng tưởng đi ra ngoài quyền rũ đàn ông.” Sau đó, khép cửa lại đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Chị Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Buổi tối chính là thời điểm ác ma rực rỡ, như vậy khi bóng đêm bao phủ, ác ma có phải hay không sẽ đến đây?

Triệu Thùa Vũ một thân tây trang màu đen, thắt cà vạt màu trắng có ô vuông nhỏ, nhìn qua rất mê người, trên khuôn mặt rõ ràng từng góc cạnh, mang theo hương vị quen thuộc.

Hắn từ trên xe bước xuống, Tuyết Nhu ở phía sau lưng mặc bộ lễ phục màu trắng thanh lịch, trên cổ tay, đeo chiếc vòng sáng chói được thiết kế tỉ mỉ đó là chiếc vòng được nhà thiết kế nổi tiếng tạo nên. Tuyết Nhu lúc này trở thành tâm điểm chú ý của mọi người hẹn hò tiệc tùng sao đến bên cạnh Thùa Vũ.

“Khoác lấy cánh tay tôi.” Thùa Vũ không lộ vẻ gì hạ đạt mệnh lệnh.

“Ú”

Tuyết Nhu nhẹ nhàng trả lời, đem cánh tay trắng nõn mảnh khảnh khoác lấy cánh tay rắn chắc của Thùa Vũ.

“Triệu thiếu gia, hoan nghênh quang lâm, chỉ sợ ngại không nể tình, không chịu đến đây.” Một người đàn ông trung niên tuổi so với bọn họ còn lớn hơn, cười hì hì đứng ở trước mặt hai người

“Hứa quản gia, Lưu tiên sinh mời, tôi như thế nào lại không đến”

Thùa Vũ khinh miệt trả lời. Trong ánh mắt lộ vẻ khinh thường. Hứa quản gia là người mà Lưu tiên sinh tín nhiệm nhất, hôm nay là sinh nhật của Lưu tiên sinh, Lưu tiên sinh là nhà kinh doanh lỗi thời hành gia, người quen cũng không thiếu, hôm nay đến tham gia sinh nhật, người tới chúc mừng tự nhiên cũng sẽ không thiếu. Chỉ nhìn phía trước cửa đầy phô trương, có thể thấy hôm nay mọi người đều tập hợp tại đây.

“Vị này là Triệu tiểu thư sao, bình thường thật sự không thấy nhiều lắm, hôm nay thật may mắn có thể nhìn thấy a.”

Hứa quản gia híp híp mắt, háo sắc nhìn Triệu Tuyết Nhu “Triệu tiểu thư thật sự là mỹ nữ a, ngại chính là cô gái mà tôi thấy đẹp nhất.”

“Ngài quá khen.”

Tuyết Nhu mỉm cười trả lời. Kìa mỉm cười, khiến cho Hứa quản gia càng thêm làm càn tiền tới

“Không biết tiểu thư Tuyết Nhu bình thường có thể cùng tôi đi ăn một bữa cơm hay không?” Hứa quản gia cười xoa xoa tay.

“Tôi...”

Lời còn chưa nói ra, Triệu Thừa Vũ liền mở miệng đánh gãy

“Tuyết Nhu bình thường sẽ không cùng người xa lạ đi ra ngoài, chúng tôi đi vào trước.”

Không nói hai lời, Triệu Thừa Vũ lạnh mặt, lôi kéo Tuyết Nhu đi theo phía sau mình, bước nhanh vào trong. Đáng chết! Triệu Thừa Vũ chưa từng cho rằng quyết định của chính mình là sai lầm. Vốn hôm nay định mang Tuyết Nhu tới tham gia bữa tiệc sinh nhật, muốn cho cô không cần vì chuyện của ba ba mà thương tâm.

Nhưng mà, từ khi nhìn thấy cô mặc bộ lễ phục dạ hội thanh lịch kia, thời điểm đó tâm tình của hắn hết sức buồn bực. Vốn tưởng rằng không cho cô mặc quần áo diễm lệ thì có thể che khuất phong thái ngạo nhẫn của cô, không nghĩ tới màu trắng thanh lịch lại càng bày ra vẻ xinh đẹp đó.

Vừa rồi thấy Hứa quản gia đối với cô một bộ dáng háo sắc, đã nghĩ cho hắn một quyền. Cô rõ ràng tựa như con mèo nhỏ chỉ có thể rúc vào lòng của mình, thế nhưng còn có người dám đánh chủ ý lên người cô? Hừ, người khác nghĩ cũng đừng nghĩ tới, cô Triệu Tuyết Nhu đời này, chỉ có thể là món đồ chơi của Triệu Thừa Vũ hắn.

“Thừa Vũ, đi chậm một chút được không?”

Tuyết Nhu ở phía sau hắn có hết sức đi theo, mang giày cao gót vốn dĩ không thể đi quá nhanh, chỉ là hắn như vậy vẫn luôn kéo cánh tay của cô đi về phía trước. Hắn là người cao mă, chân lại dài, bước đi tự nhiên nhanh. Khô cho chính mình chỉ có thể liều mạng đi theo.

“A ——!”

Không để ý tới phía dưới chân. Giày cao gót một chút liền khiến cho chân cô bị thương.

“Đau.”

Tuyết Nhu thấp giọng la lên, đột nhiên đau đớn truyền tới khiến cho cô không tự giác rót nước mắt. Cô thuận thế ngồi xuống dưới đất.

“Đứng lên.”

Thanh âm của Triệu Thừa Vũ đầy lạnh nhạt từ đỉnh đầu truyền đến. Triệu Tuyết Nhu ngẩng đầu dùng ánh mắt long lanh còn thâm lệ nhìn hắn. Hắn ngồi xổm xuống dưới chặn ngang eo ôm lấy cô.

“Em.. Làm gì, người khác đang nhìn, thả chị xuống dưới.” Triệu Tuyết Nhu dùng tay đánh xuống bả vai Triệu Thừa Vũ.

“Tự cô còn có thể đi được sao? Đừng lộn xộn, có người nhìn, còn không an tĩnh.”

Triệu Thừa Vũ neden bước trầm ổn ôm Triệu Tuyết Nhu đi đến khu vực nghỉ ngoi. Nhẹ nhàng đem cô đặt xuống ghế sa lông. Nâng mắt cá chân của cô lên, nhìn chõ sưng đỏ, nói

“Đi giày cao gót còn có thể đem chân thành ra như thế này, cô bị bao nhiêu lần rồi? Là đứa nhỏ mấy tuổi?” Triệu Thừa Vũ trào phúng nói.

“Là em đi quá nhanh, chị theo không kịp. A ——!”

Tuyết Nhu phản kháng. Thừa Vũ lại đột nhiên tăng thêm lực đao.

“Tốt lắm, cô ngồi ở đây nghỉ ngoi, không cho lộn xộn.” Triệu Thừa Vũ đem mắt cá chân bị tụ huyết của Tuyết Nhu nhẹ nhàng đặt xuống “Tôi đi cùng bạn họ xã giao.”

Triệu Thừa Vũ biến mất trong biển người đông đúc ngay cả bóng dáng cũng không thấy. Trên đường cô có nghe quản gia nói hôm nay nếu không bởi vì có chuyện trọng yếu cầu Thừa Vũ tự mình hiệp đám, nếu không Thừa Vũ tuyệt đối sẽ không tự mình đến đây. Tuyết Nhu biết Thừa Vũ không thích tự mình đến tham gia những loại hoạt động như thế này. Thời điểm mỗi lần không thể không đi, đều sẽ hòn nửa đêm mới trở về, mùi rượu đầy người.

Chỉ là, Tuyết Nhu lại nhìn không được nhớ tới mỗi đêm sau khi Thừa Vũ say rượu trở về, vội vàng đẩy cửa phòng của cô, mặc kệ có phải cô đang ngủ hay không, thô bạo ôm lấy cô, thật sâu cùng cô mồi lưỡi dây dưa lẫn nhau.

Nhưng mà, Tuyết Nhu cũng chỉ có thể ở phía sau ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn, bất luận hắn đối với cô có bao nhiêu thô bạo, mặc kệ quan hệ không thể tha thứ cõi nào, cũng chỉ có ở phía sau, Tuyết Nhu mới có thể phối hợp cùng hắn, giống như cô gái nhỏ nhất dạng ở trong lòng ngực hắn. Bởi vì một khái này, khi Thừa Vũ ôm lấy cô, cô mới cảm nhận được sự bất an cùng khủng hoảng trong lòng mình. Không thể nói rõ vì cái gì cô lại có loại cảm giác này. Nhưng mà, sự bối rối ấy lại chưa bao giờ xuất hiện trên người Thừa Vũ.

Tuyết Nhu xoa xoa mắt cá chân sưng đỏ, thân thể mềm mại hơi nghiêng sang một bên, tóc dài giống như thác nước rơi xuống bờ vai thon gầy, tựa như tiên nữ từ trên trời giáng xuống. Tuyết Nhu vuốt nhẹ chõ bị thương, nơi ấy dường như vẫn còn lưu lại độ ấm của Thừa Vũ.

Trong lúc vô tình Thùa Vũ luôn toát ra sự chững chạc cẩn thận khiến cho người chị gái như cô không khỏi mặc cảm. Hắn thật là em trai sao? Triệu Tuyết Nhu ào não nghĩ, như thế nào lại tổng cảm thấy hắn lớn hơn mình, ôn trọng lại thành thực, mà chính mình lại ngày thơ giống như đứa nhỏ.

“Ai, mình thật không phải là một người chị tốt.” Tuyết Nhu làm bầm lầu bầu giận dữ nói.

Một người đàn ông mặc tây trang nhìn chằm chằm vào Tuyết Nhu, cả người thịt béo nhúng nhánh kèm theo nụ cười đầy dâm đãng, nhìn càng khiến cho người ta cảm thấy kinh tởm. Hắn bước nhanh về phía Tuyết Nhu.

Nhưng mà, Tuyết Nhu lại đang chìm vào trong hồi tưởng một chút cũng không có cảm giác nguy hiểm đang hướng chính mình tới gần.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Chị Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

“Lưu tiên sinh, nếu ngại đồng ý với bản hợp đồng này, không cần lo lắng khi ký hợp đồng cùng chúng tôi, tôi sẽ cảm kích khôn cùng, nếu ngại đối với bản hợp đồng này không hài lòng, tôi cũng sẽ không đổi công ty ngại sinh ra bất luận khúc mắc nào cả.”

Triệu Thùa Vũ giao cho Lưu tiên sinh một phần tư liệu, khẩu khí vững như núi, ngay cả một người có kinh nghiệm nhiều năm ứng chiến trên thương trường, cũng rất khó có được khí phách như hắn. Lưu tiên sinh đại khái lật xem một lần, nói

“Cậu có gì để nắm chắc tôi sẽ đồng ý ký bản hợp đồng này?”

“Không còn bất luận người nào khác có thể cho ông một bản hợp đồng vừa lòng.”

“A? Phải không?” Lưu tiên sinh cười như không cười nhìn người trẻ tuổi trước mắt, trong ánh mắt lộ ra sự tán thưởng.

“Kia, vậy chúc cho chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Cám ơn.”

Hai người bắt tay lẫn nhau.

“Hôm nay một mình cậu tới sao?”

Lưu tiên sinh vươn tay ý bảo phục vụ lấy đến một ấm nước trà quý. Đặt ở trước mặt Triệu Thùa Vũ một ly, trước mặt mình một ly.

“Không, cùng... chị gái cùng tôi.”

Triệu Thùa Vũ dùng chính cách xưng hô mà mình thông hận nhất để giới thiệu Triệu Tuyết Nhu.

“A? Nghe nói chị gái cậu là một đại mỹ nhân khó gặp, khi nào thì giới thiệu cho tôi đây?”

“Chị ấy không am hiểu cùng người khác nói chuyện với nhau.” Triệu Thùa Vũ nhấp một ngụm trà. Không muốn tiếp tục đè tài này.

“Cậu thật biết giữ chị gái bối của cậu.” Lưu tiên sinh bước tới gần cửa sổ.

“Chị ấy, đối với tôi rất quan trọng.”

“Vậy cậu còn để cô ấy một mình trong đàn lang hồn tạp kia?”

Triệu Thùa Vũ hơi nhíu mày, đê cái chén trong tay xuống, bước nhanh đi ra ngoài. Lưu tiên sinh nhìn bộ dáng vội vàng của cậu, sờ sờ cái mũi, cười thầm. Chỉ là chị gái? Không thể nào, cứ như vậy đi, còn chưa nói hết đâu, xem ra, cô gái này không thể động đến.

“Triệu tiểu thư ngồi một mình sao? Có thể cùng tôi khiêu vũ được không?”

Giọng nói của một người đàn ông bất ngờ truyền đến. Tuyết Nhu nhìn thấy hắn, lập tức nhớ tới dường như hắn là tổng giám đốc của một công ty nào đó, đã từng gặp qua hắn tại Vũ Phong. Chỉ là, hắn hắn là không biết mình mới đúng, như thế nào sẽ đến chào hỏi?

“Thật có lỗi, chân tôi bị thương, không thể động.” Tuyết Nhu cười xin lỗi. Cũng không biết, nụ cười ấy có bao nhiêu xinh đẹp.

“Tôi đây giúp Triệu tiểu thư nhìn xem.”

Dứt lời, người đàn ông kia đặt móng ngón xuống sát bên cạnh Tuyết Nhu, Tuyết Nhu tránh không kịp, bị hắn giữ chặt váy, không thể động đậy. Chỉ có thể dựa vào ngồi cùng một chỗ. Người đàn ông kia đụng tới làn da non mịn trắng noanh của Tuyết Nhu, trong lòng không ngừng rạo rực, càng thêm căm ghét làm loạn. Bàn tay to đầy móng hưu ý vô vuốt ve đầu ngọc của Tuyết Nhu

“Triệu tiểu thư thật sự không cần thận, tại sao có thể như vậy liền khiến cho chính mình bị thương?” Ánh mắt đầy dâm dục thẳng tắp nhìn chằm chằm vào đôi chân dài của Tuyết Nhu.

“Hắn là nên có một người đàn ông bên cạnh để bảo hộ em mới đúng, em xem tôi như thế nào?” Khuôn mặt hắn nhung nhính mở bát ngờ hướng về phía Tuyết Nhu, khiến cho Tuyết Nhu cảm thấy một trận ghê tởm

“Không cần, tôi...” Tuyết Nhu ra sức muốn thoát khỏi hắn.

“Cô ấy nên có người bảo hộ, nhưng mà kiếp sau cũng không có khả năng là mày!”

Giọng nói trầm thấp huyền lực từ phía sau lưng bắt ngờ truyền đến. Không đợi cho bất luận kẻ nào phản ứng kịp thời, tay phải của Triệu Thùa Vũ vung lên, mang theo mười phân tử giận đánh xuống khuôn mặt béo của người đàn ông kia.

“Mày... Mày...”

Người đàn ông té trên mặt đất, bị đau không bò dậy được. Thời điểm nhìn thấy Triệu Thùa Vũ, lại càng thêm nao núng. Trước đó không lâu công ty mà hắn kinh doanh vừa mới thịnh Triệu Thùa Vũ ra tay giúp đỡ. Công ty của hắn là một công ty nhỏ, nếu đắc tội với Triệu Thùa Vũ, hậu quả thật khó lường. Vừa rồi thật sự hắn chưa bị nhan sắc của Triệu Tuyết Nhu mê蜃, nếu không sẽ không biết hậu quả đáng sợ nào sẽ ập xuống trên đầu hắn.

Thời điểm hắn muốn giải thích mọi chuyện. Triệu Thùa Vũ lại đi nhanh về phía trước, ôm lấy Tuyết Nhu còn đang sợ hãi, không để ý tới ánh mắt kỳ dị của tất cả mọi người xung quanh đang nhìn mình, giãm nát bàn tay của người đàn ông vừa mới chạm vào Tuyết Nhu, sau đó xoay người đi ra phía đại sảnh.

Ngay tại lúc người đàn ông kia tru lên như heo chọc tiết, Triệu Thùa Vũ đã nhanh như gió ôm Tuyết Nhu rời đi. Thời điểm bảo an muốn ngăn bọn họ, lại bị Lưu tiên sinh ngăn cản. Lưu tiên sinh nhìn bóng dáng hai người lên xe, khoe miệng mỉm cười nói

“Là người phụ nữ của mình sai, hay vẫn là chính mình sai?”

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Chị Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6

Làm như thế nào? Từ khi lên xe Tuyết Nhu vẫn không dám đối diện trực tiếp với Thùa Vũ. Trong xe bị áp lực bao phủ toàn bộ không khí, Tuyết Nhu nắm chặt hai tay, nhìn trộm Thùa Vũ.

Trời ạ! ! Khuôn mặt một mảnh lạnh băng! Tuyết Nhu không khỏi lùi bước đứng lên. Thân mình không tự chủ được hướng sang một bên tránh. Không ngờ, Thùa Vũ lại đột nhiên quay đầu, Tuyết Nhu không khống chế được trọng tâm, ngã nhào về phía thiết bị chắn gió, Thùa Vũ liền vươn tay chắn cho cô khiến cho mu bàn tay anh bị xây xát. Tuyết Nhu biết bản thân mình đã gây ra chuyện liền im lặng ngồi nghiêm chỉnh.

“Cùng người thân của mình ở một chỗ thì trở lên xa cách, còn cùng người xa lạ thì ngược lại thật thân mật.”

Khẩu khí đầy châm chọc cùng khiêu khích, Triệu Thùa Vũ thô bạo đem Tuyết Nhu kéo về phía mình. Khiến cho cô ngồi ở trước mặt.

“Không phải... Chị... Hắn...” Vốn Tuyết Nhu rất sợ hãi, không dám đối mặt với Thùa Vũ, ngay cả giải thích cũng nói không nên lời.

“Không phải cái gì! Ở trước mặt tôi còn dám nói dối!”

Triệu Thùa Vũ kéo cà-vạt. Khẩu khí thô bạo. Tuyết Nhu sợ hãi cúi đầu. Từ nhỏ chính là như vậy, Thùa Vũ khi dễ cô, mặc dù không la mắng, nhưng mà cô vẫn rất sợ, chứ nói gì tới giống như bây giờ hướng cô rõ ràng lên. Khi còn bé, tuy Thùa Vũ đối với cô có rõ ràng to kêu to, hắn cũng không cho phép người khác làm như vậy đối với cô, cho nên, một khi Tuyết Nhu thấy hắn phát giận chỉ biết hắn sẽ không đối với cô quá khát khao.

Thùa Vũ quay người lại, rút lui khỏi vị trí của Tuyết Nhu, đem chỗ ngồi của mình dịch chuyển về phía sau, đảo mắt nhìn cô nói

“Cô quên tôi đã làm như thế nào để lấy lại công đạo cho cô sao? —— đừng vọng tưởng đi quyến rũ đàn ông.

Tiếng nói vừa dứt, Triệu Thùa Vũ liền ôm lấy Tuyết Nhu đem cô từ một bên chỗ ngồi ôm đến chỗ ngồi của mình, còn làm cho cô ngồi ở phía trước chính mình. Thân thể của bọn họ chặt chẽ dán cùng một chỗ. Triệu Tuyết Nhu bất an muốn nhích ra một khe hở, mà Triệu Thùa Vũ làm sao có thể để cho cô như ý nguyện. Cánh tay rắn chắc, càng ôm chặt chẽ lấy thân hình nhỏ xinh của cô.

“Muốn tách rời khỏi tôi. Cho dù cô có nói tôi cái gì luân lý đạo đức, đối với tôi, cũng vô dụng.” Triệu Thừa Vũ biết bước tiếp theo Tuyết Nhu sẽ nói gì nên đã nhanh chóng lên tiếng cự tuyệt trước.

“Em..”

Tuyết Nhu trừng mắt nhìn hắn. Hắn biết rất rõ ràng, biết rõ làm như vậy là cám kỵ, vì cái gì còn muốn đem cô đẩy vào vạn kiếp bất phục? Triệu Thừa Vũ nhanh chóng cúi đầu ngậm lấy hai cánh môi hồng nộn của cô, không ngừng hút lấy chất ngọt thơm tho chỉ thuộc về mình hắn.

“Ân..”

Tuyết Nhu kháng cự muốn quay đầu. Triệu Thừa Vũ tham luyến cường bách Tuyết Nhu cùng hắn đầu lưỡi dây dưa.

“Không... Không cần, Thừa Vũ” Nhích khoảng cách tạo được khe hở, Tuyết Nhu liền cứng rắn muốn ngăn cản hành động của Thừa Vũ. Trong lòng Triệu Thừa Vũ tức giận lan tràn. Từ thời điểm nhìn thấy người đàn ông kia vuốt ve chân cô, cỗ tức giận trong lòng hắn chưa từng biến mất, hắn chán ghét cô từ tiên đê cho người khác chạm vào thân thể của mình, hắn chán ghét cô cự tuyệt hắn, hắn càng thêm chán ghét chính mình!

Đúng vậy, hắn chán ghét chính mình, chán ghét vì cái gì không thể bảo vệ cô cho tốt, không cho bất luận kè nào tới gần cô. Từ nhỏ hắn đã ở bên người cô, hắn yêu khi dễ cô, cũng chỉ cho phép chính mình khi dễ cô, cho nên, người khác dám đối với cô hô to gọi nhỏ, hắn khẳng định sẽ đem người kia đánh tới khi nào cảm thấy hết tức giận, chờ nói gì là nêu người khác dám bắt chước hắn đi khi dễ cô, hù! Trừ phi người kia sống không còn kiền nืน! Mà hiện tại, cô lại dám cự tuyệt hắn!

Sát một tiếng! Triệu Thừa Vũ xé mở váy dài của Tuyết Nhu, tách hai chân, đem cô vây ở chính giữa.

“Em muốn làm gì?” Tuyết Nhu kinh ngạc nhìn những động tác liên tiếp của hắn.

“Trừng phạt cô không nghe lời.”

Đôi môi nóng bỏng của Thừa Vũ rất nhanh liền chụp xuống môi cô, đầu lưỡi tiến vào trong khoang miệng cô bùa bãi trêu chọc, gợi nên dục vọng khát khao chiếm đoạt. Một bước gợi lên tất cả các giác quan của cô, hấp dẫn cơ thể cô phồng xuất ra thâm trầm dụ hoặc. Dần dần, thân thể mềm mại cũng bắt đầu nóng lên, thanh âm ngầm nga bột phát ra khỏi miệng.. Tuyết Nhu nhỏ giọng thở gấp kích thích dục vọng trong con người Thừa Vũ, bàn tay to thoát đi quần áo còn sót lại trên thân thể, đồng thời nắm chặt hai khoả anh đào đẩy đà trước ngực cô, đôi mắt thâm trầm mang theo dục vọng chăm chú nhìn thân thể nõn nà của cô

“Um.. A.”

Đầu óc Tuyết Nhu mê loạn không thôi, toàn thân đều bị triệu Thừa Vũ dẫn dắt. Thừa Vũ đem nam căn đã căng cứng nóng rực để tại nơi tư mật của cô, dùng vật cứng rắn cực đại không ngừng ma sát xung quanh tiểu huyết ẩm út, khiến cho cô cảm thụ được dục vọng đang bùng bùng phẫn chấn của mình.

“A....Thừa Vũ, không cần, không cần phải như vậy.”

Tuyết Nhu cảm nhận được sự hung phấn của hắn, càng thêm tháp thòm lo âu. Bàn tay Thừa Vũ còn cố tình làm bậy vuốt ve vùng da thịt tinh xảo non nớt tại đùi của cô, đầu ngón tay dọc theo đóa hoa từ trên xuống dưới đùa qua đùa lại, tiểu huyết liền chậm rãi chảy ra mặt dịch ướt át thấm đẫm tay hắn.

“A... Không cần phải như vậy... Em không thể như vậy...”

Tuyết Nhu chịu không nổi khiêu khích, đỡ lấy cánh tay của Triệu Thừa Vũ, cố gắng không chế thân thể của chính mình bởi vì lửa nóng mà vặn vẹo. Ngón tay Thừa Vũ nhẹ nhàng xoa bóp hoa hạch nhỏ mẫn cảm của Tuyết Nhu, khiến cho cô cảm thấy một trận khoái cảm mãnh liệt nhanh chóng lan toả khắp toàn thân, cô nhịn không được đem thân thể mềm mại của chính mình hướng về phía Thừa Vũ, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ tiêu hồn

“A... Không cần... A... A... Không cần phải như vậy...”

Bọn họ lại làm chuyện cấm kỵ, bọn họ không thể làm như vậy. Ý nghĩ ấy không ngừng hiện lên trong đầu Tuyết Nhu. Cô muốn ngăn cản Thừa Vũ xâm phạm mình, lại giống như bây giờ lực bất tòng tâm, cuối cùng thậm chí còn trầm mê trong sự khiêu khích của Thừa Vũ, vô pháp tự kềm chế. Cô mới là người phụ nữ hèn hạ nhất! Nghĩ như vậy, hon nứa Thừa Vũ lại tại trên người cô khiêu khích, khiến cho Tuyết Nhu không khỏi rơi nước mắt.

Ngón tay Triệu Thừa Vũ đột nhiên xâm nhập vào trong tiểu huyết của cô, cuồng liệt tiến vào khiến cho tiểu huyết vừa chật chẽ lại ướt át.

“Không cần... Đau quá... Không cần..”

Miệng anh đào nhỏ của Tuyết Nhu nhịn không được phát ra thanh âm rên rỉ, khoái cảm cùng thống khổ ập đến, hai mắt cô ngập nước hết sức đầy hắn.

“Không cần phải như vậy... Thừa Vũ, không cần phải như vậy...”

Cô nghẹn ngào lắc đầu, thân mình lại không tự chủ được đáp lại ngón tay hắn đang tiến lên trong cơ thể, cô cắn chặt môi dưới không để cho mình kêu lên.

“Cô muốn tôi dừng tay sao? Trước kia đã không nghe lời cô, hiện tại cũng sẽ không nghe lời cô.” Ngón tay của Triệu Thùa Vũ tại bên trong tiều huyệt của cô càng thêm cuồng dã ra vào.

“Không cần... A... A... Ân...”

Từng trạng khoái cảm khiến cho Tuyết Nhu nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ kiều mỵ. Không cần, tại sao chính mình lại có thể phát ra âm thanh như vậy? Tuyết Nhu xấu hổ dùng sức che miệng mình.

“Em thật nhỏ, không thể tưởng được ngay cả chỗ này cũng nhỏ như vậy.” Triệu Thùa Vũ ở trong cơ thể của Tuyết Nhu ra vào có tiết tấu.

“Thùa Vũ... Thùa Vũ...” Tuyết Nhu đã không còn sức có phản kháng, khuôn mặt đỏ bừng, thân mình chỉ có thể vô lực tiến lên phía trước đón nhận. Thùa nhận dục vọng nồng đậm của Triệu Thùa Vũ.

Ngay tại trong xe, dục hoả đã tràn đầy khắp nơi, chỉ là không bằng dục vọng đang mãnh liệt thiêu đốt hai con người.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Chị Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7

Vài ngày sau

“Cái gì? Thùa Vũ khiến cho công ty Nhảy Vọt suy sụp?”

Đột nhiên nghe được tin tức này, Tuyết Nhu thật tình không tin. Tổng giám đốc của công ty Nhảy Vọt ngày đó đối với cô giờ trờ. Nhưng mà Nhảy Vọt chỉ là một cái công ty nhỏ, bắt nó suy sụp đối với Thùa Vũ một chút lợi ích đều không có. Tuyết Nhu tuy rằng không phải thực hiểu biết phong cách làm việc của Thùa Vũ, nhưng mà cô biết, Thùa Vũ sẽ không tự nhiên khiến cho công ty đó suy sụp, trừ phi hắn muốn từ đáy đạt được lợi nhuận lớn hoặc là... Hoặc là người này chọc tới hắn.

“Tuyết Nhu, cậu đang nghe mình nói sao?”

Bên cạnh một nữ sinh tóc ngắn tại bên người Tuyết Nhu ríu ra ríu rít nói. Cô và Tuyết Nhu là bạn cùng trường với nhau, cũng là người bạn thân nhất của Tuyết Nhu. Cô đối với Thùa Vũ gần như sùng bái như đối với thần.

“Tuyết Nhu, cái kia công ty Nhảy Vọt kia như thế nào lại trêu chọc đến Thùa Vũ? Tính tình Thùa Vũ phát lớn như vậy, cũng không phải là chuyện tốt gì đâu.”

“Này... Minh cũng không rõ lắm..” Cái này cô nói như thế nào đây, nói là bởi vì người đàn ông kia đối với cô động chân động tay sao.

“A, phải không.” Cũng may Điền Hồng không phải là người thận trọng, đối với việc này cũng không muốn biết cụ thể nội tình. Ngược lại, Điền Hồng lại nói: “Tuyết Nhu, cậu biết không? Học trưởng gần đây đã về nước. Cũng mở một cái công ty, nghe nói quy mô rất lớn.”

Trương Quân, là học trưởng trước kia của Tuyết Nhu, bởi vì Thùa Vũ thường không ở trường học, Tuyết Nhu lại xinh xắn nên cũng là đối tượng theo đuổi của các nam sinh. Mà Trương Quân cũng không ngoại lệ. Tuyết Nhu vừa nghe tin tức Trương Quân trở về, đầu tiên là một trận vui sướng, ngay sau đó, một cỗ cảm xúc bất an dâng lên trong lòng.

“Tuyết Nhu, học trưởng vẫn còn rất thích cậu đó, thế nào? Bây giờ không phải nên tiếp thu tấm lòng của học trưởng sao?”

Điền Hồng giật giây. Lúc ấy trong trường học luôn khen ngợi cặp nam nữ xứng đôi nhất chính là Trương Quân cùng Tuyết Nhu, nhưng mà không biết vì nguyên nhân gì, Tuyết Nhu luôn chỉ coi học trưởng là bạn bè, một chút đều không có khả năng phát triển thành người yêu. Mà học trưởng đối với Tuyết Nhu lại một mảnh si tình. Vì thế, học trưởng cự tuyệt rất nhiều nữ sinh, vẫn luôn đối với Tuyết Nhu không thay đổi.

Cái đó gọi là nam kế hoạch lớn kết hôn, nữ kế hoạch lớn gả.

Hiện tại bọn họ chính là nam đơn thân nữ độc thân, Điền Hồng rất muốn tác hợp chuyện này. Mà bên kia, Tuyết Nhu lại khẩn trương đang nghĩ nên đối mặt với học trưởng như thế nào.

Thời điểm trước kia, Tuyết Nhu bởi vì một lần được học trưởng đưa về nhà lọt vào tầm mắt của Thùa Vũ khiến cho cô bị Thùa Vũ trừng phạt. Mà bây giờ nghĩ lại, trừng phạt đó lại ngọt ngào như vậy, chỉ là bị Thùa Vũ hôn đến vô lực mà thôi. Thùa Vũ bá đạo cô so với ai khác đều rõ nhất, hiện tại, nếu như bị hắn phát hiện cô cùng học trưởng có liên hệ với nhau, hắn sẽ tức giận.

“Aiz...” Tuyết Nhu bất đắc dĩ thở dài.

“Ai nha, cậu đi gấp học trưởng đi, anh ấy đã đợi cậu rất lâu đó.” Điền Hồng vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn đem Tuyết Nhu cùng học trưởng tác hợp cùng một chỗ.

“Lại nói, cậu đi gấp học trưởng cũng không phải chuyện gì to tát, cậu còn do dự gì chứ.”

“Điền Điền, cậu cũng không phải không biết tính tình của Thùa Vũ, mình...” Tuyết Nhu còn chưa nói hoàn, đã bị Điền Hồng đánh gãy.

“Rốt cuộc cậu là chị hay cậu ấy là anh, cậu như thế nào chuyện gì cũng đều phải nghe lời Thùa Vũ.”

Thời điểm Điền Hồng nói lời này chính bản thân mình cũng thực chột dạ, cô cũng biết khí phách của Thùa Vũ, là người đàn ông cường hẵn. Chỉ nhìn ánh mắt của cậu ta thôi, liền có loại cảm giác khiến cho người ta không rét mà run.

“Mình...” Tuyết Nhu cúi đầu không nói. Có lúc, cô cũng thực hoài nghi rốt cuộc mình là chị hay là người vẫn luôn chăm sóc cho cô là anh trai.

“Cậu cái gì, mặc kệ, mình đã đáp ứng học trưởng nhất định phải mang cậu đi theo, buổi tối hôm nay chúng ta cùng đi ăn cơm.” Vì không để cho mình về sau hối hận, Điền Hồng hạ quyết tâm, coi như Thùa Vũ vĩnh viễn không biết đến việc này thì càng tốt.

“Nhưng mà...” Tuyết Nhu khẩn trương.

“Không nhưng mà gì cả, hiện tại mình liền gọi điện thông báo cho học trưởng, cậu cũng đừng từ chối. Đừng nói anh ấy là học trưởng của chúng ta, trên phương diện khác còn là bạn bè, chẳng lẽ cậu còn phải được phê chuẩn mới dám đi sao?” Để Thùa Vũ đồng ý, chỉ sợ so với lén trót còn khó hơn. Điền Hồng không khỏi le lưỡi. Cầm lấy điện thoại bùm bùm bấm một chuỗi dãy số.

—

“Tổng giám đốc, đây là tư liệu ngài muộn.”

Nữ thư ký cung kính đem một sấp tư liệu đặt lên trên bàn trước mặt Thùa Vũ, nhân cơ hội liếc đưa tinh nhìn hắn. Triệu Thùa Vũ vẫn như trước nhìn tư liệu trong tay mình, không tính toán để ý tới cô ta. Đối với phụ nữ, Triệu Thùa Vũ cho rằng chỉ khi muốn thỏa mãn yêu cầu sinh lý của chính mình mới có thể đi tìm họ. Mà cô... Khoé miệng Triệu Thùa Vũ không khỏi lộ ra nụ cười khó dò, với cô, có lẽ không giống. Không biết cô hiện tại đang làm cái gì. Vừa nghĩ tới khuôn mặt nhỏ xinh hay e lệ của cô, lại khó có thể kháng cự được sức nặng run rẩy của hắn, Triệu Thùa Vũ liền cảm thấy thân thể của mình có chút khó chịu, dục vọng dường như muốn được phát tiết.

“Tổng giám đốc, ngài còn có gì phân phó sao?” Ôn Khiết nhìn biểu tình trên mặt Thùa Vũ, cô thực xác định, Triệu Thùa Vũ sẽ dùng cô.

Thùa Vũ ngẩng đầu nhìn Ôn Khiết lạnh nhạt nói: “Tôi xem tư liệu trên tay trước, cô tự đem chính mình lồng ướt.”

Dứt lời, hắn liền cúi đầu xem tư liệu. Ôn Khiết vừa nghe xong, hưng phấn không thể tả, vội vàng khép cửa lại. Sau đó yếu đi đến bên bàn làm việc đem váy ngắn xốc lên, bàn tay với vào trong, xuyên qua quần lót, không ngừng vuốt ve u huyệt của chính mình, miệng còn phát ra thanh âm dâm đãng.

“A... A... Ân”

Cô ta không ngừng đong đưa phần eo của chính mình, rên rỉ. Ôn Khiết không khỏi chờ mong Triệu Thùa Vũ tới chiếm đoạt thân thể của mình. Cô tại bên người Triệu Thùa Vũ làm việc không đến một năm, Triệu Thùa Vũ là con trai của chủ tịch, trong lúc vừa học đại học lại vừa làm việc, chủ tịch hứa ý đem sản nghiệp toàn bộ giao cho hắn xử lý, mà năng lực của Triệu Thùa Vũ cũng được công nhận rất giỏi.

Ôn Khiết tại ngày đầu tiên đi làm liền coi trọng hắn. Triệu Thùa Vũ bè ngoài anh tuấn liền đủ để mê đảo cô. Hơn nữa sau khi cô ở bên cạnh hắn công tác, cũng chậm rãi hiểu biết con người Triệu Thùa Vũ lãnh khốc, trầm tĩnh, hắn giơ tay nháy chân đều biểu lộ khí chất làm cho cô sa vào trong đó, không thể thoát ra được.

Giống như hiện tại, chỉ nhìn tới nhìn hắn thôi đã khiến cho cô cảm giác hưng phấn không chịu được. Trước, hưởng thụ qua sự cuồng dã chiếm hữu của Triệu Thùa Vũ, Ôn Khiết chỉ biết hắn là người đàn ông duy nhất khiến cho cô rung động.

Triệu Thùa Vũ đối với Ôn Khiết ngoanh mặt làm ngơ, không để ý tới cô ta ở một bên phát ra thanh âm ái muội, thẳng đến khi đem ván kiện trong tay xem xong, mới lạnh như băng nhìn về phía Ôn Khiết, chỉ thấy cô ta đem hai chân mở lớn, chỗ riêng tư hoàn toàn bại lộ trước mặt Triệu Thùa Vũ. Triệu Thùa Vũ nhíu mày, khinh thường đánh giá tư thế dâm đãng của Ôn Khiết.

“Thùa Vũ...” Hai mắt Ôn Khiết chan chứa tình dục thẳng tắp nhìn Triệu Thùa Vũ, dùng ánh mắt đi dụ dỗ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Chị Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Tại đoạn đường của trung tâm nội thành, nơi phồn hoa nhất. Nhà ăn Ha Tát Mạn Ti là nơi có cấp bậc cao nhất trong số các nhà ăn, là một nhà ăn chuyên về các món Tây. Sàn nhà bằng lưu ly, xung quanh là rào chắn kim sắc có khắc hoa, những bông hoa bách hợp tươi tắn được đặt trên từng chiếc bàn, khăn trải bàn màu phấn hồng, tổng thể cả nhà ăn đều rất đẹp.

Tại vị trí giữ trung tâm nhà ăn Ha Tát Mạn Ti, Triệu Tuyết Nhu cùng Điện Hồng ngồi ở đó, ngồi đối diện với hai người là một thiếu niên có khí chất ôn hòa, sáng sủa. Diện mạo của thiếu niên rất anh tuấn, hào hoa phong nhã, giống như thư sinh nhất dạng ôn hòa. Ánh mắt anh nhìn về phía Tuyết Nhu cũng nhất dạng ôn hòa đa tình. Tuyết Nhu thủy chung vẫn cúi đầu, đưa bờn ngón tay của mình.

Điện Hồng mặc trang phục được thiết kế hoa lệ hôm nay có tình mặm tối đây. Thật sự mắt cả buổi tối để đón thử quần áo cho Tuyết Nhu. Mà kết quả đó chính là thứ hôm nay cô mặc ở trên người: màu đen của áo phục tám tết, bên hông thắt một chiếc nơ con bướm, áo phục rủ xuống che váy, che quá đầu gối, đem đôi chân thon dài của cô che khuất nhưng lại càng khiến nó trở nên mĩ. Nhất là được màu đen phụ trợ, da thịt Tuyết Nhu vốn trắng noanh có vẻ càng thêm mê người.

Trương Quân mỉm cười nhìn Tuyết Nhu khó tránh khỏi tâm động đứng lên. Người mà anh tưởng nhớ lâu nay hiện tại đang ở trước mặt anh, hơn nữa, cô so với trước kia càng thêm xinh đẹp động lòng người. Có cách nào khiến cho tâm anh không động đây.

“Mình đang bồi hai cái xác uốn ăn cơm sao?” Điện Hồng nhìn hai người bọn họ đều không ai lên tiếng, tình thế cấp bách. Cái này cũng tốt, ít nhất Trương Quân cũng ý thức được trên bàn ăn có chút mất tự nhiên, xâu hổ mồ miệng đối với Tuyết Nhu nói

“Đã lâu không gặp, em, có khỏe không?”

“Dạ, tốt lắm, học trưởng anh thì sao?”

Giọng nói của Tuyết Nhu nhẹ nhàng u nhã, thản nhiên, như gió mùa xuân. Tuyết Nhu thoảng ngẩng đầu, nhẹ nhàng nhìn Trương Quân. Không biết, cô như bây giờ khiến cho bao nhiêu đàn ông huyết mạch phun trào.

Trương Quân nhất thời cảm thấy chấn động toàn thân, các tế bào trên cơ thể đều bởi vì một màn này mà không ngừng rạo rực. Anh hít lấy một hơi, áp chế dục vọng mãnh liệt đang trào dâng trong cơ thể, nói: “Sau khi anh về nước liền mở cho mình một cái công ty, hiện tại là chỗ kinh doanh tương đối lý tưởng, anh nghĩ... Anh hiện tại đã có năng lực cho người con gái anh yêu có một cuộc sống an nhàn” Trương Quân kiên định nhìn Tuyết Nhu. “Tuyết Nhu, anh có thể có cái phúc cưới em làm vợ không?”

“Ách ——” Tuyết Nhu xâu hổ nhìn Trương Quân, tuy nói cô biết Trương Quân đối với cô có tình cảm, nhưng mà cô tổng cảm thấy đó chỉ là khi còn ở trường học, mà anh hiện tại đã xuất ngoại trở về, anh vẫn coi trọng cô đó là một chuyện tốt mới đúng. Như thế nào...

“Em không cần phải trả lời anh gấp, anh có thể chờ, nhưng mà anh hy vọng câu trả lời của em chính là đáp án mà anh mong muốn.” Trương Quân vươn tay dọc theo chiến bàn hướng về phía bàn tay Tuyết Nhu tìm kiếm. Còn chưa kịp chạm vào, liền một đạo bóng dáng cao lớn âm trầm áp chế, cùng với câu trả lời đầy tức giận.

“Không cần chờ, cô ấy vĩnh viễn đều không có khả năng đáp ứng anh.”

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Chị Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Ba người đều câm kinh, lấy lại tinh thần đầu tiên là Tuyết Nhu. Đúng lúc Triệu Thùa Vũ đi đến nhà ăn nói chuyện cùng với đối tác! Tuyết Nhu câm kinh, vội vàng đứng lên, chỉ là do hoàn hồn quá mau dưới chân không tự chủ được, thân thể lập tức mất cân bằng, thẳng tắp hướng cạnh bàn nhào tới.

“A. . .” Tuyết Nhu kinh hô thét chói tai.

“Tuyết Nhu!”

Một bên Trương Quân tiến lên đỡ lấy cô. Một giây sau, Tuyết Nhu lại bình yên vô sự nằm gọn trong lòng Thùa Vũ. Bàn tay nhỏ bé nắm chặt tay trang, mặt chôn trước ngực Thùa Vũ, không dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn. Bởi vì ngực hắn không ngừng pháp phòng lên xuống chứng minh hắn đang tức giận.

“Nhìn tôi “Thanh âm từ đỉnh đầu truyền xuống, không để cho cô kháng cự khẩu khí liền lộ ra vài phần áp lực cùng phẫn nộ. Tuyết Nhu vẫn như trước im lặng không dám động đậy, khẽ cắn chặt lấy cánh môi của mình.

“Chột dạ sao? Dám đi ra ngoài gặp đàn ông, hiện tại như thế nào lại không dám ngẩng đầu nhìn tôi?”

Triệu Thùa Vũ trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, bình thường chuyện to hay nhỏ cô đều sẽ hỏi hắn, cư nhiên hôm nay cô lại tự mình quyết định, tao nhã xinh đẹp xuất hiện trước mặt người đàn ông khác. Nếu không phải vừa vặn hắn cùng khách hàng nói chuyện làm ăn trên lầu hai, thời điểm hắn từ trên lầu

đi xuống liền thấy cô, chẳng lẽ cô vẫn luôn lén gạt hắn đi ra ngoài?

Bình thường ngay cả nhìn cô, cô đều sẽ đỏ mặt, chỉ khi hắn vuốt ve, cô mới có thể phát ra thanh âm dễ nghe, cô nhu nhược mềm mại như không xương, cô nhỏ nhắn xinh đẹp lại ngọt ngào... Tất cả đều chỉ có thể thuộc về Triệu Thừa Vũ hắn! Hắn sẽ không để cho bất luận một người đàn ông nào chạm vào cô. Chỉ là vừa rồi, thiếu chút nữa cô đã bị người đàn ông khác đụng tới, cho dù chỉ đơn thuần là bắt tay, hắn cũng không cho phép!

Trên thế giới này có thể tới gần cô, có thể hưởng thụ từng tác da thịt trên người cô, chỉ có thể là hắn!

“Chị, chị không có lén đi ra ngoài gặp đàn ông” Dáng người nhỏ bé trước mắt rõ rệt cung ngang đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy sợ hãi nhìn hắn.

“Em không cần đem chị nói thành như vậy.”

“Như vậy? Loại nào? Thiếu nữ ngày thơ, hay là oán phụ khuê phòng?” Hắn khêu khích hỏi.

“Không phải như vậy...” Cô đối mặt với sự chỉ trích vô lý của hắn, trong mắt liền phiếm lệ.

“Hừ! Cô có thể lén đi ra ngoài trộm gặp đàn ông, tôi lại không thể nói cô!” Hắn chán ghét nước mắt của cô, nhất là tại đây không biết vì ai mà rơi lệ.

“Chị, chị...” Cô bắt lực nhìn hắn, không rõ vì cái gì hắn lại nói như vậy. Mà một bên Trương Quân lúc này mới mở miệng lên tiếng.

“Thừa Vũ, Tuyết Nhu là chị gái của cậu, cậu tại sao lại có thể nói chuyện như vậy cùng cô ấy?”

“Hừ! Anh còn biết ‘Cô ấy là của tôi?’” Triệu Thừa Vũ có ý xuyên tạc ý từ trong lời nói của Trương Quân, nói cho anh ta nghe Triệu Tuyết Nhu rốt cuộc là của ai.

“Đừng vọng tưởng đánh chú ý lên cô ấy, nếu không đừng trách tôi không niệm tình ý của đồng học!”

“Cậu lúc nào lại nghĩ như vậy?” Trương Quân ở trong lòng nghĩ. Tôi chỉ đơn thuần mời Tuyết Nhu tới dùng cơm, lời nói của cậu không phải là quá nặng rồi sao?”

“A? Anh đau lòng?” Triệu Thừa Vũ nhường mà nhìn Trương Quân, cố ý đem Tuyết Nhu kéo vào trong lòng mình.

“Cậu!” Trương Quân nắm chặt tay, giận mà không dám nói gì. Anh tức giận như thế nào cũng không dám đi trêu chọc vào người có vị trí cao nhất trong giới thương nhân, mà công ty của anh vừa mới thành lập, cho dù bước khởi đầu so với người khác tốt hơn nhiều, về sau nếu muốn thêm lớn mạnh, nhất định phải hợp tác cùng với Triệu Thừa Vũ.

Đem so sánh sự nghiệp của mình cùng với cô gái trước mắt, trong lòng Trương Quân rất nhanh liền có đáp án. Mà bên này, Triệu Thừa Vũ căn bản cũng không đem sự nghiệp nhỏ của Trương Quân để ở trong lòng. Cô gái nhỏ xinh nhu nhược trong ngực, mới thực sự là thứ hắn muốn có được.

“Chúng ta trở về!”

Thanh âm giận dữ vang lên phía trên đỉnh đầu Tuyết Nhu. Rất nhanh chóng thân hình nhỏ nhắn của cô bị cánh tay cường tráng gắt gao mạnh mẽ lôi kéo đi ra ngoài, lưu lại phía sau mắt to trừng mắt nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Chị Em* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ww.EbookFull.Net](#).

Chương 10

Tuyết Nhu hung hăng bị đẩy ngã xuống chiếc giường lớn. Triệu Thừa Vũ giống như vua già nhất dạng đứng ở trước giường, phiền toái kéo cà-vạt. Khẽ nguyên rùa.

“Chết tiệt! Cô muốn đi quyến rũ bao nhiêu đàn ông! Không có tôi cho phép cô dám đi gặp tên đàn ông khác!”

Nói xong, thân thể hắn liền áp xuống phía trên người cô, hai tay chặn ngang không cho Tuyết Nhu nhúc nhích, ánh mắt hắn tràn ngập tức giận, khiến cho Tuyết Nhu phát run.

“Tôi đã bao lâu không giáo huấn cô, cô hiện tại càng ngày càng không biết nghe lời.”

Thừa Vũ cúi đầu tại hai bên má Tuyết Nhu không ngừng liếm hôn, khiến cho cô nhịn không được đỏ mặt. “Chị... Chị không có...”

Hai tay che ở trước ngực, Tuyết Nhu đối với trạng thái bây giờ của Thừa Vũ quá rõ ràng, cô biết động tác của hắn mang theo ý vị gì.

“Không có? Ở trước mặt tôi thì một bộ dáng bảo thủ, lại có thể ở trước mặt người khác ăn mặc hở hang như vậy?”

Nói thực ra, cô đêm nay khiên cho hắn thật sự cảm thấy khó chịu, nhất là cô lại ăn mặc diêm lệ như vậy xuất hiện ở trước mặt kẻ khác.

“Đây đều là do Điền Hồng chọn, cô ấy cũng chỉ xuất phát từ lòng tốt...” Tuyệt Nhu vẫn luôn không biết hắn tức giận là vì cái gì, mặc dù cô không hỏi qua ý kiến của hắn liền đồng ý cùng với Trương Quân gặp mặt đi ăn bữa cơm, nhưng mà cô đã không còn là một đứa trẻ nữa.

“Lòng tốt? Lòng tốt muốn cho cô cùng Trương Quân trở thành người yêu?” Nhất thời, Triệu Thùa Vũ tức giận như bão táp bất ngờ ập đến, rống lên: “Đừng lấy cớ! Cô chẳng qua chỉ là món đồ chơi của tôi!”

Cả người Tuyệt Nhu run lên, hai mắt hờ hững vô tội nhìn Thùa Vũ. Cõi lòng tan nát khỗ sở. Hoá ra, cô ở trong lòng hắn vẫn luôn là.. Món đồ chơi

“Tôi không phải món đồ chơi của cậu! Cậu không có quyền quản giáo tôi, tôi yêu ai là chuyện của tôi! Tránh ra!”

Tuyệt Nhu muốn đẩy Thùa Vũ ra, cô hiện rất khó chịu, noi trái tim cô rất đau! Chỉ muốn tối mịt không có người, thật tốt khóc một hồi.

“Cậu tránh ra, tránh ra!” Tuyệt Nhu liều mạng đẩy hắn, nhưng cũng không thấy có nửa điểm khởi sắc. Triệu Thùa Vũ chính là cố ý không muốn cho cô rời đi. Nước mắt ủy khuất nhất thời từ trong mắt ta ra. Triệu Thùa Vũ sớm đã bị lời nói phản kháng của cô làm cho điên lên! Người phụ nữ chết tiệt này, dám nói chán ghét hắn! Còn đẩy hắn ra! Còn đẩy hắn ra!

Chỉ là hiện tại thấy cô nambi gọn trong lòng ngực của hắn khóc nức nở, hàm răng cắn chặt lấy cánh môi anh đào không cho chính mình phát ra âm thanh. Một bộ dáng ủy khuất, Triệu Thùa Vũ bị nước mắt của cô khiến cho đau lòng.

“Đáng chết! Cô chỉ biết ở trước mặt tôi khóc sao?” Không biết biểu đạt tình cảm như thế nào Triệu Thùa Vũ chỉ có thể đối với cô la lớn. Tuyệt Nhu kinh hãi dùng tay che miệng, đem tiếng khóc toàn bộ nghẹn lại trong họng, sợ hãi nhìn Triệu Thùa Vũ.

Sức lực mà cô dùng tay che miệng lại lớn như vậy, lớn đến nỗi đem làn da non mịn của mình đều ướt át phát hồng mà không hề hay biết.

“Được rồi!” Triệu Thùa Vũ nhẹ giọng nói, đem tay cô kéo ra, cúi người chuẩn xác ngâm lấy cái miệng nhỏ nhắn hơi phiếm hồng, không ngừng hút.

“Ô...”

Tuyệt Nhu mê man hai mắt mờ to. Bàn tay nhỏ bé ôm ấp. Hắn rốt cuộc đang làm cái gì? Vì sao lập tức lại đối với cô dịu dàng như thế? Trên môi truyền đến hơi thở của hắn, khiến cho hô hấp của cô trở lên khẩn trương. Vì cái gì hắn luôn có thể dễ dàng nhiễu loạn tâm tình của cô. Rõ ràng ở trong lòng âm thầm cầu nguyện không cần lại cùng hắn có quan hệ gì, quan hệ của bọn họ sẽ bị cảm đoán, sẽ không ai đồng ý. Chỉ là, chỉ là... Vì cái gì? Rõ ràng biết hắn đối với cô rất quan tâm, rõ ràng rất muốn ôm lấy hắn, cảm nhận cái cảm giác áp áp an toàn đó.

“Thùa Vũ...”

Tuyệt Nhu bất an vô tâm hữu ý cự tuyệt hắn tới gần. Mi tâm của Triệu Thùa Vũ khẽ cau lại, nhìn cô gái nhỏ trong lòng mình, mày kiếm nháy mắt trở lên cứng ngắc. Đúng vậy, hắn thừa nhận hắn đối với cô dục vọng chiếm hữu một ngày cường quá một lần, chỉ muốn cô ở trong phạm vi tầm mắt của hắn, vĩnh viễn chỉ có thể nhìn hắn, cô hết thảy đều là của hắn. Nhưng mà sự chiếm hữu mạnh mẽ ấy lại mang lại cho cô cảm giác sợ hãi.

Triệu Thùa Vũ cái tên này áp đặt trói buộc hắn cùng cô có quan hệ chị em, tuy rằng hắn có thể không may mắn để ý tới ánh mắt của người ngoài, chỉ cần hắn làm tốt ý muốn của chính mình là được, chỉ là chỉ gái lại đối với hắn kính trước trọng sau. Hắn chính là luyến tiếc thấy cô rơi nước mắt, nước mắt kia khiến cho tâm hắn rất đau, giống như khi cô nhìn về phía hắn, ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi, đem bọn họ kéo về hai phía, hắn cố gắng thế nào bàn tay cũng không thể vượt ve đến mặt của cô.

Từ từ!

Triệu Thùa Vũ một mặt vẫn nhìn sự hoảng sợ không thôi của Tuyệt Nhu, một mặt lại kinh ngạc với ý nghĩ vừa rồi của chính mình. Đau lòng? Hắn đối với Tuyệt Nhu hoá ra là đau lòng?

Thì ra, tình cảm hắn đối với cô là đau lòng? Hắn thế nhưng đau lòng vì cô? Từ nhỏ cô ở trong lòng hắn không phải chỉ là món đồ chơi hay sao? Hắn khi dễ cô, chính là bảo vệ cô. Hắn không cho người đàn ông nào khác tiếp cận cô, ngay cả chính mình cũng không để ý tới luân lý đạo đức cứng rắn muôn biến cô trở thành của mình.

Chẳng lẽ đây là... Yêu? Triệu Thùa Vũ bị ý nghĩ của chính mình làm cho chấn động! Không nhìn tới ánh mắt khó lý giải hiện tại của Tuyệt Nhu. Nhanh chóng ngồi dậy, ở bên giường châm điếu thuốc, không tiếng động nhả khói.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Chị Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 11

Đối với vân đê đang nhiễu loạn trong đầu, hắn tự giễu cười. Hoá ra, tình cảm mà hắn đối với cô là yêu, từ lần đầu tiên nhìn thấy cô hắn đã thích cô.

Triệu Thùa Vũ... Phải không? Tên này thật là hắn sao? Vốn chỉ là đứa nhỏ được nhận nuôi, có một gia đình ám áp hắn nên cảm tạ thần linh. Minh được nhận nuôi, cô còn nhớ rõ sao? Thời điểm hắn vừa tròn 5 tuổi, thi được mang về Triệu gia. Từ nay về sau thân là người thừa kế của Triệu gia, không thể yêu, không thể có tình cảm, chỉ có thể đem sự nghiệp của Triệu gia phát triển đến cường thịnh. Chỉ là, hắn cũng là người, cũng có tình cảm.

Tuyệt Nhu dần dần lớn lên, càng ngày càng ý lại vào hắn, hắn có cảm giác được người khác quan tâm, còn có người nghe lời hắn, cho dù toàn thế giới đều nói hắn chính là con rỗi của Triệu gia, nhưng cô vẫn nghe lời hắn. Mặc dù là chị gái nhưng chuyện gì cũng làm không được phải nhờ tới sự giúp đỡ của hắn, tuy rằng so với hắn lớn hơn, nhưng chuyện gì cũng đều không hiểu. Cảm giác cô dựa dẫm vào chính mình, khiến hắn cảm thấy thực thiết thực, giống như sinh mệnh trôi nổi dập dềnh trên biển được một chiếc thuyền nhỏ cứu vớt.

Triệu Thùa Vũ nhàn chán xem tài liệu trong tay, Triệu thị đã là một tập đoàn siêu cấp lớn nhất. Sau khi hắn tiếp quản công ty, ngay cả Triệu Thùa Thiên đều đối với hắn ba phần tán thưởng. Chỉ là, gần đây bởi vì phát hiện ra ý tưởng chân chính của mình mà cảm thấy... Sợ hãi.

Đối với Tuyệt Nhu..Yêu sao? Có thể yêu sao? Thẳng đến hiện tại hắn còn có thể nhớ rõ thời điểm lần đầu tiên chiếm hữu cô, cô tại dưới thân hắn khóc nấc, cảm giác đau lòng khi đó khiến cho hắn vô pháp tự hỏi, hắn chỉ biết mình muốn cô, không lúc nào là không nghĩ như vậy.

Mà ngày đó, hắn rốt cục cũng chiếm đoạt được cô. Hắn không hỏi cô có nguyện ý hay không, hắn chỉ biết nếu trong cuộc sống của hắn mà không có Tuyệt Nhu thì có bao nhiêu dày vò. Thân thể cô tuyết trắng, ánh mắt ngập nước, đôi môi đỏ mọng hé mở, mỗi ngày thấy cô đều khiến cho lý trí hắn phai mờ. Cho dù ngày đó hắn thật tâm không muốn cho cô đêm đầu tiên đau đớn, chỉ là vừa tiến vào, vách huyệt non mềm bót chặt khiến cho hắn điên cuồng. Sau khi xong chuyện cô cuộn mình nầm gọn trong lòng ngực hắn, một khắc kia, hắn hy vọng thời gian toàn bộ dừng lại..

Nhưng mà, cho dù hắn thông minh đến đâu cũng không dám khẳng định, trong lòng Tuyệt Nhu có thể tiếp thu hắn hay không. Nhưng mà, hắn đã âm thầm hạ quyết tâm, cho dù cô không ủng hộ, hắn cũng phải đem cô cưỡng chế bên người. Hắn không thể không có cô.

Giống như thường ngày, Tuyệt Nhu đứng ở phía trước cửa sổ, lắng nghe nhìn cảnh sắc trong vườn. Thời điểm Triệu Thùa Vũ từ trên lầu đi xuống, cô quay đầu lại then thùng nhìn hắn, so với ánh mắt lớn mật của Thùa Vũ, Tuyệt Nhu có vẻ càng thêm nhỏ xinh. Triệu Thùa Vũ vẫn nhiên đứng ở trước mặt Tuyệt Nhu, nhìn thẳng vào đáy mắt cô, Tuyệt Nhu muốn lảng tránh, lại bị hắn đe lại hàm dưới.

“Cô sợ nhìn thấy tôi sao?”

Tuyệt Nhu cúp mắt xuống “Như thế nào. . . Sẽ?”

“Thiếu gia, quản gia đang ở bên ngoài chờ ngài.” Người hầu cung kính báo cáo.

“Đêm nay ở nhà chờ tôi, tôi có lời muốn nói với cô.” Triệu Thùa Vũ nâng lên cầm Tuyệt Nhu lên, đặt xuống một nụ hôn. Sau đó xoay người bước đi.

Thùa Vũ muốn cô ở nhà chờ hắn? Tuyệt Nhu ngồi ở bên giường, có chút bất an. Dĩ vãng Thùa Vũ có lời gì đều sẽ nói thẳng, chưa từng giống như hôm nay. Cô nhẹ nhàng chạm vào môi mình. Hắn cũng chưa từng giống như hôm nay dịu dàng hôn môi cô. Rất kỳ quái, không phải sao? Thùa Vũ.. Không phải là ghét bỏ cô? Chẳng lẽ.. ! Tuyệt Nhu càng thêm khổ惱. Chẳng lẽ hắn không cần cô nữa.. Tuy rằng nghe nói hắn ở bên ngoài có quan hệ rất nhiều. Nhưng mà, hắn vẫn sẽ tới bên người cô! Hắn vẫn ngủ ở bên người cô, cho dù là món đồ chơi cũng tốt, cô không muốn mất đi hắn. Không có hắn, cô tại trong梦 đều cảm thấy rất cô đơn. Không cần, không cần.. Tuyệt Nhu thống khổ ôm lấy chính mình.

Triệu Thùa Vũ xử lý xong việc, khẩn cấp về nhà, thấy Tuyệt Nhu rơi lệ đầy mặt!

“Làm sao vậy? Ai kinh dễ cô?” Trong thanh âm mang theo tức giận cùng sự quan tâm. Tuyệt Nhu càng khóc to hơn, bàn tay nhỏ bé đầy hắn ra.

“Em.. em muốn tìm người phụ nữ khác sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương khóc tới đỏ hồng. “Em không cần.. . Chị phải không? Chị.. . Chị. Chị sẽ nghe lời, chị nhất định thực nghe lời thực nghe lời, em không cần bỏ lại chị, không muốn không muốn!”

“Tuyệt Nhu, em hãy nghe anh nói. . .” Triệu Thùa Vũ đau lòng ôm cô.

“Không cần, em sẽ nói không cần chị.. Em không cần chán ghét chị, muốn chị làm cái gì cũng được.. . Tình nhân cũng tốt món đồ chơi cũng tốt.. . Chị rất ngoan, em không cần phải rời đi, không có em, chị thực. . Sợ hãi. . .” Tuyệt Nhu bị chính sự ái của mình làm cho sợ hãi, bởi vì Triệu Thùa Vũ có những hành động khác thường.

“Tuyệt Nhu, anh không phải không cần em..”

Triệu Thùa Vũ đau lòng nhìn cô, chỉ là cô vẫn chìm trong thế giới ái của chính mình không chịu nghe hắn giải thích. Hai mắt khóc tới đỏ hồng không có tiêu cự nhìn về phía xa, bắt luận Triệu Thùa Vũ nói như thế nào cô vẫn không ngừng khóc, không ngừng nói “Hắn không cần cô.” Mái sọt lên án của cô cũng giống như lưỡi dao sắc bén nhất dạng khiến tim hắn đau đớn. Không muốn nghe những lời nói đả thương người của cô. Thùa Vũ chuẩn xác ngâm lấy môi cô, thật sâu hôn cô. Cô không hề khóc, an tĩnh tại trong lòng của hắn, lắng nghe tim đập.

“Đứa ngốc, anh như thế nào sẽ bỏ lại em, anh yêu em.” Trong ánh mắt của Thùa Vũ toàn bộ bao phủ bởi sự nhu tình. Tuyệt Nhu như bị điểm huyệt, ngọt ngào nhìn Thùa Vũ. Thẳng đến khi Thùa Vũ nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên má cô. Đem cô ôm vào trong ngực, dịu dàng nói: “Anh yêu

em, vĩnh viễn chỉ yêu em”

“Nhưng mà . . . Nhưng mà . . . Chúng ta không phải . . . “Tuyệt Nhu bất an nói.

“Chúng ta không phải chị em, chẳng lẽ tới bây giờ em còn không rõ sao?”

“Nhưng mà, anh là do ba ba mang về”

“Nhưng anh không phải con của ông ấy, anh được nhận nuôi.”

“Nhận nuôi? “

“Đúng vậy, cho nên, anh là bởi vì em mới tôn tại”

“Bởi vì em? “

“Đúng, đời này em đều là của anh, chạy không được. “

Tuyệt Nhu bất an chớp mắt “Anh đang gạt em phải không? Anh vẫn muốn rời khỏi em, anh lại lừa em“

Triệu Thùa Vũ rặm vừa nhíu, thanh âm trầm thấp nói: “Có phải thật hay không, tình cảm của anh, em tối giám định.”

“Chỉ là. . . Ân. . . “

Triệu Thùa Vũ dùng miệng ngăn lại vân đê mà cô đang lải nhải, xem ra phụ nữ một khi đã mở rộng lòng tiếp nhận ai đó, thật là đủ để harkin đau đầu. Dẫn dắt cô hướng tới sự ngọt ngào vô tận, Thùa Vũ nhìn Tuyệt Nhu ở phía dưới thân mình run rẩy thở gấp, môi mỏng gợi lên ý cười.

Tại biệt thự Italy

“Lão già, thiêu già cùng tiêu thư còn ở trong nước, lão già không định quay về sao? “

Một người đàn ông trung niên, trên tay bưng ly trà Ô Long thương hạng, nói: “Bạn nó hiện tại nói không chừng còn đang tạo lửa nóng, lão già hỏa này trở về, chỉ sợ đứa con trai tính tình hỏa bạo sẽ đem ta đuổi trở về. “

“Nhưng mà tiêu thư tựa hồ không nhớ rõ thiêu già là được nhận nuôi, khi đó. . . “

“Không quan hệ, Thùa Vũ sẽ có biện pháp khiến cho con bé biết mình được nhận nuôi, đúra nhỏ kia, một thân ngông cuồng a. Ha ha ha ha! ! “Tiếng cười sang sảng nhanh chóng biến mất tại chỗ hành lang gấp khúc.

Quản gia vỗ đầu, suy nghĩ. Chẳng lẽ là, lão già rời đi chính là muôn tác hợp cho thiêu già cùng tiêu thư?

Không biết, nếu hai người kia biết chính mình từ nhỏ đến lớn đều bị lão già hỏa này sắp xếp, có thể hay không muốn giết người...

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Chị Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.